

като се разхождаше изъ стаята. — То че смѣт-
китѣ на Василя не сж прави, не сж. Лъже ни.
Но ядѣ ме е, дето казва, че го били обрали.
Тукъ се губятъ паритѣ на шесть каруци хра-
на, не е малко. Наистина, едни хайти бѣха
уплашили Галунка, и ако не бѣше Аго... Да,
но тогазъ никой не спомена за откраднати
пари. Василева работа. Той, знаешъ ли какво,
Тицке, той, тѣй да се каже, се е самообралъ.
Като онѣзъ чиновници, дето сами обиратъ
каситѣ си и после викатъ: обраха ме! Да,
така е, така е...

Захари дойде до масата, която бѣше въ
дъното на стаята и си налѣ една чашка ракия.
Пообърнатъ, той видѣ презъ рамото си, че
Севастица чете и не го гледа и набързо обър-
на още една чашка.

— Да живѣешъ въ село, значи да ста-
нешъ пияница, — каза той, като мръщеше
лице и цѣкаше съ устни. — Уфъ че люта била...
Сжщи спиртъ... Живъ спиртъ, фу! Изгори ме...
Да, както и да хитрува г-нъ Василь, мене той
не може ме излъга.

Захари бѣше търговецъ — въ града той има-
ше манифактуренъ магазинъ. Макаръ младъ
още, той бѣше понапълнѣлъ, панталонитѣ му
се издигаха нагоре и се опѣваха около доста
изпъкналия му коремъ. Инакъ бѣше доста ху-
бавелякъ, лицето му бѣше кржгло, избръс-
нато, надъ много тѣсното му чело се изпра-